

คติของนักพูด

และ

คนดี มาจากไหน ?

ของ

พระราชเวที คุณหมอกฤษ์ตรีปิธาภิรม

พิมพ์แจกเป็นมรดกพูด

ในคราวประชุมกรรมการตรวจประโยค

นักธรรม และธรรมศึกษาชั้นตรี มณฑลราชบุรี

ณวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๔๘๐

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ทรงธรรม

ถนนติวานนท์ ตำบลตลิ่งชัน อำเภอเมืองนครสวรรค์ พระนคร

คำนำ

เรื่อง "คติของนักพูด" ได้เขียนไว้แต่ พ.ศ. ๒๔๗๗ ส่วนเรื่อง "คนดีมาจากไหน?" ได้เขียนขึ้นในศักราชเอง ความมุ่งหมายในการเขียนเรื่องทั้งสองนี้ เรื่องแรกมุ่งให้เป็นคติเตือนใจของนักพูด และนักเขียน ส่วนเรื่องหลังมุ่งให้เป็นคติเตือนใจให้สำนักคิดและพิจารณาให้เห็นความจริงในเรื่องของการกตและการชม เพราะคนที่อยู่ในโลกย่อมต้องประสพการกตการชมอยู่เสมอ ถ้าไม่พิจารณาให้เห็นคุณและโทษของสิ่งที่เราต้องผ่านพบอยู่เสมอ ก็นับว่าเป็นคนงมงายมากทีเดียว และจะหาความสงบใจได้ยาก เห็นว่าเรื่องทั้งสองนี้ อาจมีประโยชน์แก่ผู้อ่านทั่ว ๆ ไปบ้าง จึงได้รวมพิมพ์ขึ้น เพื่อแจกเป็นมิตต์ฟรี ในคราวประชุมกรรมการตรวจประโยชน์กธรรมและธรรมศึกษาศูนย์ มณฑลราชบุรี ศักราช ซึ่งจะได้เริ่มตรวจแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคมนี้เป็นต้นไปจนกว่าจะเสร็จ.

ขอขอบใจท่านทั้งหลายทั้งเจ้าคณะ กรรมการ และผู้ช่วยเหลือในกิจการ เนื่องในการตอบและการตรวจประโยคนักธรรมนี้ให้สำเร็จไป โดยเรียบร้อย การตอบนักธรรมนี้ ท่านจัดให้มีขึ้นเพื่อความเจริญแห่งพระศาสนาและคณะสงฆ์ ท่านผู้ได้ช่วยกันทำการนี้ จึงชื่อว่าได้ช่วยกันทำความเจริญแก่พระศาสนาและคณะสงฆ์ด้วยนากัดนาแรง ซึ่งควรปดมใจว่าชีวิตของเรา มีประโยชน์แก่หมู่คณะ ไม่ผ่านไปเสียเปล่า เข้าในคำกลอนตอนใจของท่านบูรพาจารย์ผู้หนึ่งที่ว่า “ถึงเหนื่อยยากแค้นเหนื่อยหาย แต่เครื่องหมายความดียังมีอยู่.”

พระราชเวที

วัดมกุฏกษัตริยาราม

๒๕ ธันวาคม ๒๔๗๐

คนทุก
จำเป็นมั่งค
เข้าใจต่อก
ถึงร่วมช
เราจะใช้
พูด ก
อยู่เพียงใ
เด็กพูดได้
ใดๆ ใน
พูด ข
เป็นอย่าง
พดุมคว
ผิดวิสัย

การ
การ
ร้อย
เวณ
นทำ
สนา
จว่า
เดี่ยว
ารย
รื่อง

คติของนักพูด

คนทุกชาติทุกภาษาย่อมรู้จักพูด เพราะมีความ
จำเป็นบังคับให้พูด ความจำเป็นนั้นคือการทำความ
เข้าใจต่อกัน ในระหว่างคนร่วมหม่อมร่วมคณะกันตลอด
ถึงร่วมชาติร่วมประเทศ และการทำความเข้าใจกัน
นี้เราจะใช้วิธีอื่นก็ได้ แต่ไม่ดีและไม่สะดวกเท่าการ
พูด ถ้ามนุษย์ยังปรารถนาจะทำความเข้าใจต่อกัน
อยู่เพียงใดแล้ว ก็จำเป็นแท้ที่จะต้องพูดกัน จะ
เด็กพูดเดี่ยวมีไต่เพียงนั้น เพราะฉะนั้น จึงไม่มีกฎหมาย
ใด ๆ ในโลกห้ามการพูด มีแต่ให้เสรีภาพในการ
พูด ข้อนี้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์เรารู้ค่าของการพูด
เป็นอย่างดี แม้ในพระพุทธศาสนาที่ห้ามการประ
พาศิมนุควัตต์ คือถือการไม่พูดกันเป็นพรต เพราะ
ผิดวิสัยมนุษย์.

แต่สิ่งใดมีคุณมาก สิ่งนั้นก็มิโทษมาก เหมือนกัน
 ถ้าไม่รู้จักใช้ การพูดก็เช่นเดียวกันมีคุณอนันต์ก็ยอม
 มีโทษมหันต์ เพราะฉะนั้น การพูดจึงต้องมีจำกัดให้
 อยู่ในวงแห่งประโยชน์ คือเมื่อพูดแล้วต้องให้ดำริ
 ประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ไม่เป็นการหักรานประ-
 โยชน์ของผู้ใด รวมทั้งตัวผู้พูดด้วย นี่เป็นหลักสำคัญ
 ของการพูด.

ในสมัยใด คนไม่รู้จักจำกัดการพูดของตนให้อยู่
 ในวงแห่งประโยชน์ และการพูดนั้นอาจเป็นทางมา
 แห่งความเสื่อมเสียแก่ประชุมนั้น ในสมัยนั้น การพูดก็
 เพียงแต่ต้องถูกจำกัดว่า อย่างนี้ควรพูด อย่างนี้ไม่
 ควรพูด แต่การที่จะรู้อะไรควรพูดอย่างไรไม่
 ควรพูดนั้น จะถือเอาความเห็นของเอกชนเป็นประ-
 มาณย่อมไม่ได้ ต้องถือเอาความเป็นธรรม และ
 ประโยชน์ในหมู่ชนเป็นประมาณ เพราะภูมิธรรมและ
 ความเข้าใจในภาษาของคนไม่เสมอกัน ถ้าจะพูดให้

ดำริ
 ธรรม
 คนจึง
 จะทรง
 พอดม
 ศัยหย
 ก็ทรง
 แล้ว
 สุจริต
 สุจริต
 ยิง ๆ
 ให้เหม
 ที่จะพ
 ในกร
 ของค

ดำเนินประโยชน์กันจริง ๆ ก็ต้องพูดให้เหมาะแก่ภูมิ
 ธรรมของคนนั้น ๆ และต้องให้พอดีสมควรแก่รูปของ
 คนจึงจะเข้าใจกันได้ แม้พระบรมศาสดาของเรา
 จะทรงแสดงธรรมตั้งสอนประชาชน ก็ทรงสอนให้
 พอสมควรแก่ภูมิธรรมและอนุรูปแก่คน เช่นคนที่มีอัชฌา
 ศัยหยาบคาย ยินดีในการประพฤติกุศลจิต พระองค์
 ก็ทรงแสดงโทษของกุศลจิตให้เห็น เพื่อให้เห็นโทษ
 แล้วงดเว้นด้วยตนเอง ส่วนผู้มีอัชฌาศัยประณีต รัก
 สุจริตยินดีในสุจริต พระองค์ก็ทรงแสดงคุณของ
 สุจริตให้ตั้งเห็น เพื่อให้อ้างหาญรื่นเริงในการทำดี
 ยิ่ง ๆ ขึ้นไป การพูดจะให้ดำเนินประโยชน์ ต้องพูด
 ให้เหมาะแก่คนที่ต้องพูดด้วยเช่นนี้ จึงเป็นการยากยิ่ง
 ที่จะพูดให้เหมาะแก่อัชฌาศัยของคนทั่วไป ผู้ที่ฉลาด
 ในกระบวนการพูดให้ดำเนินประโยชน์ สัมความมุ่งหมาย
 ของตนและของหมู่ได้ จัดว่าเป็น "นักพูด" ที่ดี.

ขรรมนักพูดที่ดีนั้น ย่อมรู้จักลักษณะของวาจา
ที่ควรพูดและไม่ควรพูด ย่อมรู้จักกาลและเทศะที่
ควรพูดหรือไม่ควรพูด ไม่เพียงพุดมีเหตุผลแต่ก็เป็น
พอ แม้มันเหตุผล แต่ยังไม่ถึงกาลที่ควรจะไปพูด
เข้าก็ไร้มืด เพราะฉะนั้น นักพูดจะต้องพึงคิดถึง
ประโยชน์ของการพูดเป็นใหญ่ ไม่พูดพร่าเพรียไป
เป็นคดีของนักพูดประการหนึ่ง.

ท่านว่าพูดดีเป็นเงินเป็นทองพูดไม่ดีเสียเงินเสีย
ทอง ในข้อนี้ถ้าหากความว่าพูดดีได้แก่พูดไพเราะ
พูดไม่ดีได้แก่พูดหยามคาย ก็มีตัวอย่างที่รู้จักกันอยู่โดย
มาก เช่นคาพราหมณ์เจ้าของโคนันทิวีสาด คาแก้ว
ค่าของการพูดหยามคายและพูดไพเราะ เพราะโค-
นันทิวีสาดเป็นครูสอนแก่ให้รู้ว่า อย่าว่าแต่มนุษย์เลย
แม้สัตว์ดิรัจฉานก็ไม่ชอบวาจาหยามคาย.

แต่ก็น่าคำนึงอยู่บ้าง สำหรับคนหน้าด้านไม่มีมาย
อาย ถ้าเรามีหน้าที่พูดเพื่อรักษาประโยชน์ของหมู่

และเรา
จะเข้าไป
โยชน์
ของคน
เราต้อง
เหมาะ
หยามค
เราคง
อยู่แต่
จึงจะดี
ที่
เพราะ
คำที่ว่า
กระบ
เลี้ยง
ประ

และเราก็ได้พูดพอจะเข้าใจกันได้ แต่เขาไม่พยายาม
จะเข้าใจ เราจะทำอย่างไร จะนั่งเฉยหรือก็จะเฉยประ-
โยชน์ของหนู ถ้าจะใช้ถ้อยคำรุนแรงก็เสียวจีกรรม
ของตนเอง เป็นการเข้าเนื้ออยู่^๕มาก เมื่อเป็นเช่นนี้
เราต้องตามแต่ใจดมแต่ใจพระบรมศาสดาคือต้องพูดให้
เหมาะแก่อัชฌาศัยของคน การพูดจึงไม่เป็นหมิ่น คน
หยาบคายหน้าด่าน จะแสดงอารมณ์ดังสัตว์ดุจรีตให้ฟัง
เขาคงไม่ปลงใจเชื่อง่าย ๆ เพราะเขานิยมทุกจริต
อยู่แล้ว ต้องแสดงโทษของทุกจริตให้เห็นประจักษ์
จึงจะระใจ^๕นี้เป็นคติของนักพูดอีกประการหนึ่ง.

ท่านว่า “คิดตรงก็เพราะปาก ออกจากตรงก็
เพราะปาก” ในข้อนี้มีตัวอย่างอยู่^๕มาก ตัวอย่างของ
คำที่ว่า^๕นี้ก็คือ ท่านสุนทรภู่ ซึ่งเป็นกวีผู้ปากเอกใน
กระบวนกลอน เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่านักพูดย่อมต้อง
เฉยงภัยอยู่^๕มากทีเดียว ในการที่มุ่งจะพูดให้ดังเร็ว
ประโยชน์ แต่ถ้าจะมีดวงใจอยู่^๕ก็เป็นนักพูดไม่ได้

เพราะฉะนั้น จึงมีตฤาษีคิของนักพูดเกิดขึ้นใหม่บท
หนึ่งว่า " ถักถักก็อย่าพูด พูดแล้วไม่ต้องถักถัก."

ข้อสำคัญของการพูดให้คนปลื้มอกปลื้มใจ และให้คำ
พูดของตนสำเร็จประโยชน์นั้นอยู่ที่ความระมัดระวัง เมื่อ
ได้ระมัดระวังรอบคอบแล้วเห็นว่าสมควรพูด เพราะพูด
แล้วต้องสำเร็จประโยชน์แก่ตนแก่หมู่ ไม่เป็นหมิ่น
เสียเปล่า เช่นสมควรพูด แม้จะกตบถกลายเป็นอย่างอื่น
ไป ก็ควรขมมากกว่ำสดดี เพราะเราได้ทำเต็มความ
สามารถของเราแล้ว เกิดเป็นคนต้องรู้จักผิด ถ้าใคร
ไม่มีผิดก็ไม่ใช้คน แต่จะเป็นอะไรนั้นแล้วแต่ใครจะ
ตัดสินพื้นฐาน นี่ก็เป็นคติของนักพูดอีกประการหนึ่ง.

แต่ความไม่ผิดนั้นแหละเป็นความดีสุดดี ได้แก่
ไม่ผิดคือไม่พลาดจากประโยชน์ที่เรามุ่งหมาย ไม่ผิด
ต่อกฎธรรม และไม่ผิดต่อกฎหมาย ความไม่ผิดใน
หลักดำมประการนี้นักพูดจำต้องรักษาอย่างเคร่งครัด
ถ้าเข้าไปในหลักดำมประการนี้แล้ว แม้จะมีการผิด

เพราะ
นั้นไม่
กันทุก
มุ่งหม
จะว่า
ภาษา
เป็นใ
จึงเป

เพราะไม่เข้าใจกันเกิดขึ้น ซึ่งยากที่ใครจะ บังงันได้
 นั้นไม่ใช่สิ่งที่ควรคำนึง เพราะการเข้าใจผิดย่อมมีด้วย
 กันทุกคน นักพูดมีหน้าที่พูดให้เขาเข้าใจถูกต้องตามความ
 มุ่งหมายของตน แต่เขากลับเข้าใจผิดเกิดผลร้ายขึ้น
 จะว่าเขาไม่รู้ภาษาก็น่าเป็นได้ หรือจะว่าผู้พูดใช้
 ภาษาก็น่าเป็นได้จึงไม่พอจะทำให้เขาเข้าใจ ก็อาจ
 เป็นได้ เพราะฉะนั้น การที่พูดให้ชัดเจนให้เข้าใจง่าย
 จึงเป็นคติของนักพูดอีกประการหนึ่งนะ

คนดี มาจากไหน ?

มนุษย์ทุกคนตกอยู่ในห้วงแห่งความอยาก ถูก
กระแสน้ำแห่งความอยากพัดพาให้กระเด็นออกกระจัดไป
โดยประการต่าง ๆ ความอยากนั้นเดี๋ยวก็มีหทัย
หดหายากที่จะพรรณนาให้ครบถ้วน เช่นอยากเป็นคน
มั่งมี อยากเป็นคนมีชื่อแต่ยังมีหนามตา อยากเป็น
คนใหญ่คนโต อยากมีรายได้อีก ๆ อยากเป็นนัก
ปราชญ์ อยากเป็นผู้สำเร็จ อยากเป็นผู้ชนะ อยาก
ให้ชนทั้งปวงยกย่องสรรเสริญ และอยากเป็นคนดี
กว่าคนทั้งปวง เหล่านี้เป็นต้น ดังนั้นเหตุที่ออกจน
ห่มมนุษย์ให้วุ่นวายปั่นป่วนไม่สงบอยู่ได้ทั้งนั้น แต่
เมื่อรวมกันแล้วจะเพราะใจความสำคัญแล้วก็คือ ทุก
คน อยากดี ไม่ได้เอ่ยคำว่าทองโต ถ้าเขานิยมกันว่าดี
แล้วเป็นต้องอยากทั้งนั้น แต่ความเป็นคนดีมีกับที่

อยาก หาได้ถ้าเร้ามาแต่ความอยากได้อย่างเดียวไม่
ยอมถ้าเร้ามาแต่ความพากเพียรพยายามกระทำดีกัน
จริง ๆ ไม่ใช่ดีที่ว่าทำพอกันเขาว่า คนอยากดีมี
คาดคิด แต่คนทำดีมีน้อย เพราะฉะนั้น คนที่คิดดี
กับที่อยากจึงมีน้อย คนที่อยากดีแล้วพยายามทำ
ความดี ย่อมเป็นคนดีอยู่เสมอทุกขณะที่ทำความดี
คนเช่นนั้นว่ามีประโยชน์แก่ตัวเอง และนับว่ามี
ประโยชน์แก่หมู่คณะประเทศชาติ เพราะ การทำความดี
เป็นการช่วยตัวเองให้มีความสุข และไม่เป็นการ
เบียดเบียนเพื่อนกันให้เดือดร้อน แต่กลับเป็นการ
เกื้อกูลแก่หมู่คณะทำให้หมู่คณะให้มีกำลังตั้งมั่น ฝ่าย
คนที่ขี้เกียจ แต่ไม่พยายามทำความดี ไม่มีทางที่
จะดีได้ คนเช่นนั้น ช่วยตัวเองก็ไม่ได้ ทั้งไม่มีประ-
โยชน์แก่หมู่คณะ เป็นภาระเครื่องถ่วงคนดีให้พลอย
รำคาญหนักใจไปด้วย ถ้าคนเช่นนั้นมากในหมู่ใด
หมู่นั้นก็ไม่เจริญ มีแต่เสื่อม เพราะฉะนั้น คนที่

อยากดี
ก่อน
คนดีแ
เพราะ
ความ
ทำคว
ค
อยู่ใน
วัดพิ
เพราะ
ความ
ดีมา
เห็น
ชนพร
รู้จัก
ทั้งที่

อยากดี จึงยังไม่ใช้คนดี ที่ควรปรารถนาสำหรับหมู่คน
 ก่อน เพราะไม่ทำหมู่ให้ดีขึ้น ส่วนคนทำดีนับว่าเป็น
 คนดีแท้ และเป็นคนที่ควรต้องการปรารถนาของหมู่
 เพราะมีประโยชน์แก่หมู่ ช่วยทำหมู่ให้เจริญ รวม
 ความว่า “คนดี ไม่ใช่เพราะอยากดี คนดี เพราะ
 ทำความดี.”

ความอยากดี เป็นของธรรมดาสามัญ มีประจำ
 อยู่ในอหิชาสัยของคนทั่วไป เราจะถือเขาเป็นเครื่อง
 วัดพิสูจน์คนว่าดียังไม่ได้ เพราะยังไม่มีผลดีเกิดขึ้น
 เพราะความอยากดีนั้น ส่วนการทำดี ต้องอาศัย
 ความอดทน ความกล้าหาญ และความพยายาม
 ต่อมาเสมอ เป็นการที่ค้ำผ่านความยากลำบาก
 เห็นอภัยเห็นขยใจพร้อมกันไป แต่ยอมมีผลดีเกิด
 ขึ้นพร้อมกันไปในขณะที่ทำที่เดียว คือผู้ทำดี ย่อม
 รู้ดีก็มีใจ บัดนี้ใจว่าเรากำลังทำความดี เมื่อทำดี
 ถึงที่สุด คือสำเร็จกิจ มีความสุขความเจริญเป็นผล

ก็ยอมบั้นเชิงใจยิ่งขึ้น เพราะมองเห็นตัวเองเป็นผู้
 ดำรงรักษาความดีสำเร็จ ยังประโยชน์สุขให้เกิดขึ้น
 แก่ตนและแก่หมู่คณะของตน แต่ว่า ความดียอม
 เกิดขึ้นพร้อมกับการกระทำที่เดียว ไม่ต้องรอความ
 สำเร็จกิจ เพราะฉะนั้น คนดีจึงเกิดพร้อมกับการทำดี
 และยังทำความดีมากขึ้นเพียงไร ก็ยังเป็นคนดีมาก
 ขึ้นเพียงนั้น

ก็อะไรเล่าเป็นความดี ? โอ ! ความดีมีมาก
 ยากที่จะบรรยายให้จบด้วยเวลา และหน้ากระดาษ
 เพียงเล็กน้อย แต่เมื่อพูดแต่ใจความแล้ว ก็คงได้
 ความว่า “ การใดที่ทำลงไปแล้ว ไม่ทำตัวเองและ
 ผู้อื่นให้ต้องทุกข์ร้อน แต่กลับทำให้ผู้อื่นเป็นสุข
 การนั้นแหละเป็นความดี ”

คนอยากดี และมุ่งจะทำความดี จำเป็นต้อง
 รู้จักความดีก่อน ไม่เช่นนั้นก็ทำไม่ถูกความดี เพราะ
 ฉะนั้น การรู้จักความดี จึงเป็นของควรอันดับแรก

ขาดไม่
 ความช
 ทกวน
 ยะ ย
 ทงหน
 คว
 รุจกค
 ษนิย
 ไป เ
 เข้าดม
 ผิดคว
 ษนที่ด
 และโท
 เป็นคว
 ความ
 เป็นเค
 และที่

ขาดไม่ได้ของผู้่งทำความดี เพราะเหตุว่า คนที่ทำความ
 ความชั่วโดยดำคณฺณคิดว่าเป็นความดี มีคาคัดดินอยู่ใน
 ทุกลมัน อดวนชาตองคการณฺณดำคณฺณคือความรู้จักดี
 ทังนน ถ้ารู้จักดีอยู่แฉว ที่ไหนจะฝนทำชั่ว.

ความรู้จักดีนั้น แบ่งเป็น ๒ ชั้น คือ ชั้นคน
 รู้จักตามความนิยมของประชุมชน คือถึงใดประชุม
 ชนนิยมว่าดีก็รู้ว่าดีตามไป แฉวพยายามทำตามกัน
 ไป เพราะต้องการทำในทางที่เขานิยมกัน มิฉะนั้น
 เข้าดมกับเขาไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีใครเห็น อาจทำ
 ฝนความนิยมไปก็ได้ เพราะไม่หยั่งเห็นคุณแฉวโทษ
 ชั้นที่ตอง รู้จักโดยเหตุผล คือ รู้โดยหยั่งเห็นคุณ
 แฉวโทษว่า นั้นเป็นความดี เพราะมีคุณอย่างนั้น
 เป็นความชั่ว เพราะมีโทษอย่างนั้น ความรู้ชนนเป็น
 ความรู้จักความดีจริง ๆ เป็นเครื่องช่วยตัวได้ คือ
 เป็นเครื่องปลุกใจให้อาจหาญ ทำความดีทังในที่ลับ
 แฉวที่แจ้ง คนกมความรูชนนแฉว หาได้ทำความดี

ด้วยมุ่งจะอวดคนอื่นไม่ ย่อมทำความดีด้วยเห็นว่าเป็นความดีจริง ๆ คนเช่นนี้แหละที่ควรรับรองว่าเป็นอารยชน คือคนที่เจริญแล้ว นอกจากนั้น ไม่ควรรับรองเลยทีเดียว.

ความจริงดี คือองค์การเทียบกับสิ่งที่ตรงกันข้าม คือชั่ว ถ้าไม่ชั่วเป็นเครื่องเทียบให้เห็นต่างก็รู้จักได้ยากทีเดียว เพราะฉะนั้น ความจริงดี จะต้องมีความชั่ว เป็นคู่เทียบเสมอไป ด้วยเหตุนี้ คับกับชั่ว จึงเป็นสิ่งที่จืดจางไป การรู้จักดีและชั่วนั้น เราเริ่มต้นด้วยการติและการชมก่อน คือว่า ตั้งแต่เรายังเป็นเด็กเล็ก ยังไม่รู้เดียงดา เราประพฤติตามอำเภอใจ คืออยากทำอะไรก็ทำตามใจ ชอบอะไรก็จะเอาให้ได้ โกรธขึ้นมา ก็แสดงฤทธิ์ไปต่าง ๆ อาการเหล่านี้ล้วนแต่แสดงความเป็นพาล ความเป็นผู้คนอื่นโดยประการทั้งปวง เราจะทิ้งความเป็นพาลเหล่านี้ได้โดยลำดับ

ก็เพราะ
ทำ ค
ไม่ตี ;
ฉ
ฉ
เห็นมา
เราให้
เป็นเด็ก
ไม่ตี
คนว่าง
น่ารัก
เรารู้
เราชอบ
เราชอบ
เราเรียน
ที่เขา
เราเริ่ม

เห็นว่า
 ว่าง ว่า
 หนึ่ง ไม่
 ทรงกัน
 หันต่าง
 ดี จะ
 ยเหตุ
 การ
 การชม
 ยังไม่รู้
 ยากทำ
 เรช
 หมดคง
 การทง
 ยดำคัม

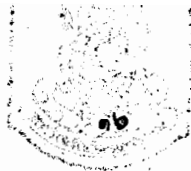
ก็เพราะมีผู้ใหญ่คอยติอยู่ว่าไม่ดี คอยห้ามมิให้กระทำ
 ทำ คอยปรามปรามเมื่อคิดตั้งขึ้นกระทำ เราจึง
 ไม่ดี คือรู้จักชวและเวณชว มาตั้งแต่เด็กจนถึงทุก
 วัน ก็เพราะการติชวของผู้อื่น ซึ่งเราได้ฟังได้พบ
 เห็นมา เพราะฉะนั้น การติจึงเป็นดังที่มุกุณ ช่วย
 เราให้เป็นคนดีชวเรื่อยมาตั้งแต่เราเป็นเด็ก ๆ เมื่อ
 เป็นเด็กเราทำอะไรที่เป็นความดี เช่นเป็นคนว่าง่าย
 ไม่ดี แต่เราไม่รู้ว่าเป็นความดี ผู้ใหญ่ก็ว่าเราเป็น
 คนว่าง่ายไม่ดี เป็นความดี ชมเราว่าเป็นเด็กที่
 น่ารัก เพราะเป็นคนดีที่ว่าง่ายอ่อนน้อมง่ายดังนเป็นชาติ
 เรารู้ว่าความเป็นคนว่าง่ายไม่ดีเป็นความดี และ
 เราชอบทำความดีทุกอย่างที่เราว่าเป็นความดี เพราะ
 เราชอบให้เขาชม ไม่ชอบให้ใครติ เมื่อเราเป็นเด็ก
 เราเรียนรู้ความดีด้วยการชมของผู้อื่น เราจึงทำดี
 ที่เขาชมตลอดมาโดยดำคัม โดยนัยนี้ จะเห็นได้ว่า
 เราเริ่มตนรู้จักชวและรู้จักดี ด้วยการติและการชม

4209.5
ธ 65 ๑.25

และเราคงค้นพบแนวข้อและทำดี ก็ด้วยการติและการชม
 เป็นเหตุ เมื่อเราเติบโตใหญ่พ้นจากความเป็นเด็กไม่รู้
 เตียงดำ เข้าถึงความเป็นวิญญูชนแล้ว เราก็อาศัย
 การติการชมเป็นเครื่องช่วยเรา ให้เป็นคนดีขึ้นเป็น
 ชน ๆ ไม่ใช่เราทำได้ด้วยไม่ตองพึ่งอาศัยการติการชม
 เลย ข้อนี้จะเห็นได้ว่า หากเราทำผิดทำเสียเองโดย
 ไม่รู้ตัว เมื่อมีผู้เห็นติเรา เราก็ดำนึกได้ว่าข้อนี้เป็น
 ความผิดความเสีย หรือเราไม่เคยรู้เลยว่าทำอย่างนี้
 เป็นความผิดความเสีย แต่เมื่อผู้อื่นไปทำเขาจนถึง
 ถูกติ เราได้ยินได้ฟัง ก็รู้ว่า อ้อ นั่นเป็นความผิด
 ความเสีย เมื่อเรารู้แล้วยอมทำให้เกิดความระวงตัว
 ไม่ทำอย่างที่ถูกติมาแล้วอีก ในฝ่ายความดีก็เช่นเดียว
 กัน การชมของผู้อื่น เป็นเหตุให้คนเกิดอุตสาหะที่จะ
 ทำดียิ่งขึ้นเสมอ ข้อนี้จะเห็นได้ เมื่อเราได้ฟังเกียรติ-
 คุณความดีของผู้อื่น ที่มีผู้ตำหรือเตือนตักกันสืบมา
 ก็ชวนใจให้อาจหาญในการที่จะทำคว มดีต่าง ๆ บ้าง

ห
 ไ
 ใน
 ใน
 ช
 จ
 เ
 ก
 ต
 ใ
 บ
 ร
 ใ
 ก
 ทำ

หรือถ้าเราทำตัวเอง และความดีนั้นเป็นประโยชน์
 ใหญ่แก่หมู่คณะ มีผู้ยกย่องชมเชย ก็ชวนให้ปลื้มใจ
 ในผลดีของตน และเกิดข้อดีต่ாதะคือความเอร็ดอร่อย
 ในรสของความยกย่องสรรเสริญ นอกจากนั้น การ
 ชมนั้น ย่อมเป็นเครื่องปลุกใจให้อัจฉาญในการที่
 จะทำความดีให้มากยิ่งขึ้น โดยไม่คำนึงถึงความ
 เห็นอียายก ทุกวันนั้นการดีและการชมเป็นเครื่อง
 กระตุ้นเตือนใจมนุษย์ ให้เอนซอและให้พยายามทำความ
 ดีอยู่ทุกขณะ ใครจะดีด้วยพ้นจากการดีการชมไป
 ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น การดีและการชมจึงเป็น
 บทเรียนที่ดีที่ที่สุดของเราทุกคน เพราะสอนให้รู้จักดี
 รู้จักชั่ว ช่วยให้งานักตัวในความผิด และปลุกจิตต์
 ให้อัจฉาญในการทำความดี โดยเหตุนี้ การดีและ
 การชม จึงนับว่ามีคุณแก่โลกมากมายนับทีเดียว.

คนเราไม่ใช่เดว เพราะกระดี แต่เดวเพราะ
 ทำชั่ว และไม่ใช้ดี เพราะการชม แต่ดีเพราะทำดี

การดีเป็นผลของการทำชั่ว การชม เป็นผลของการทำดี.

คนเราชอบการชม ไม่ชอบการดีของคนอื่น แต่ตัวเองดูเหมือนชอบการดีคนอื่นมากกว่าชม.

ถ้าเราเป็นคนดีอยู่แล้ว เพราะทำความดี การแกล้งดีของคนอื่น ก็ไม่ทำให้เราเดือดร้อนได้เลย ถ้าเราเป็นคนเลว เพราะเราทำความชั่ว—การหลงชมของคนอื่น ก็ไม่ทำให้เรากลับดีขึ้นได้เลย.

เพราะฉะนั้น การดีและการชม เราจึงควรถือและควรใช้เพียงเป็นบทเรียน สำหรับเตือนให้ดำเนินคน เพื่อเว้นชั่วและพยายามทำดีกันเท่านั้น ไม่ควรถือเอาการดีมาเป็นเครื่องทำใจให้ชบเซาเศร้าหมอง และไม่ควรถือเอาการชมมาเป็นเครื่องขี้ใจให้ถึงโตดตื่นเต้นมัวเมา อันเป็นการที่น่าตื๊อชังไปอีก เพราะว่าการดีย่อมมีอยู่เป็นคู่กับความชั่ว การชมย่อมมี

อยู่เป็นคู่กับความดี และจงทราบได้ด้วยว่า “ การ
ดีกับการชมนั้น ย่อมมีประจำโลก เพื่อช่วยให้คน
เป็นคนดี ” ถ้าขาดการดีการชมนั้นเสียแล้ว คนดีจะ
มาจากไหนเล่า ?

หอสมุดสาขา วังท่าพระ